

Eduardo Sánchez
cronista cultural

Vaig descobrir Montse Boldú llegint el poemari *Vestit de flors per a una dona nua*, que li va merèixer el premi de Poesia del Perelló i em va semblar enlluernador, un autèntic festival d'erotisme. Posteriorment ha guanyat premis a la Ràpita, Mas de Barberans, Olot i Mollet del Vallès, fins a arribar a l'obra que estem comentant, *Les cabòries de l'Angie Casals* (Onada edicions).

Una novel·la que, tot i ser una obra per a la joventut, ens quedarien curts si només penséssim que es tracta d'una novel·la juvenil, i és que Montse Boldú (Tortosa, 1963), li ha donat tanta força als seus personatges i amb tanta personalitat, que podem qualificar-la d'una novel·la generacional. Per altra part, m'ha fet recordar el que sempre s'ha dit de Julio Verne, la literatura del qual també ha estat tractada com una obra per a lectors joves, quan entra perfectament en el món

dels adults.

L'Angie Casals sí que és veritat que forma part del món actual, de com veu la joventut les seves vides i els problemes que comporta. La novel·la transcorre entre Tortosa i Barcelona, amb llocs que són perfectament coneguts per a molts dels lectors. L'Angie marxa cap a Barcelona per a assistir al casament de la seva cosina Verònica i a l'autobús coneix un noi que es diu Miquel Martí; tots dos queden bocabadats quan es presenten i ja en el seu destí ens assabentem que tant un com l'altre es dediquen a buscar-se, cosa que es farà efectiva al final de la novel·la, no sense abans conèixer l'enamorament que suscita l'Angie a causa de la seva bellesa.

Però és en el casament de la cosina Verònica on transcorre la major part de la novel·la, amb els problemes i responsabilitats de molts dels seus convidats. Una novel·la que la podem considerar com a coral, ja que els punts de vista dels seus protagonistes donen una idea de com són i el que volen. Aquí Montse Boldú dibuixa molt bé els seus personatges amb el seu ideari personal per accedir a la vida. És per això que en un principi deia que també és una obra per a adults i la comprensió d'aquests respecte a la joventut actual.

Personalment, en aquest aspecte crec que la iaia Neus és el personatge imprescindible per a comprendre l'actuació d'algun dels convidats al casament de la Verònica, molt ben retratat per Boldú.

L'Angie, que té un cos perfecte, no està d'acord amb alguna que altra part de la seva anatomia i considera que té un cul massa gros. De fet, la paraula *cul*, Montse Boldú la repeteix unes quantes vegades. I és precisament, en l'abans i el després d'aquest casament, on veiem les cares, una mica fosques, d'alguns dels seus protagonistes i la seva visió de l'amor. Una idea de l'amor que encén les passions. Una aproximació a la doble moral i, també, a la immoralitat. Una visió molt convincent de la sexualitat, de la bellesa, de la seducció i de la fascinació que el cos exerceix a les nostres vides i com pot alterar el nostre comportament.

M'ha sorprès molt gratament quan l'Angie diu que li agrada escoltar els Rolling Stones i, sobretot, la cançó "Angie", que, ves per on, és la que m'agrada més d'aquest conjunt.

Independentment d'això, la novel·la és molt actual, molt dels nostres dies, però penso que Montse Boldú, que domina un català perfecte, bonic i elegant, hauria d'arriscar més i escriure una novel·la

molt més seriosa i contundent.

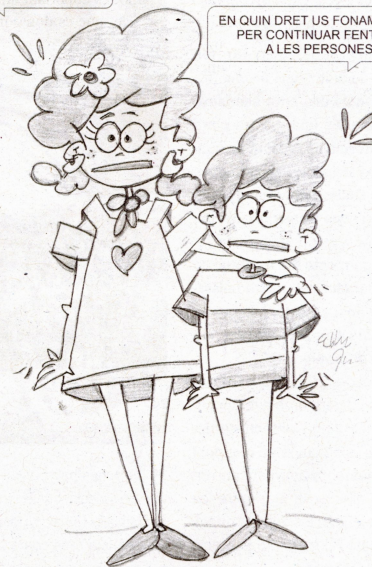
En el món d'avui hi ha personatges, situacions, polítiques, geopolítiques nefastes, que mereixerien l'atenció de la Montse Boldú literària.

EL DIBUIX DE LA SETMANA

per Jokin Moya

ELS PETITS CORSARIS
ENS PREGUNTEM?

EN QUIN DRET US FOMAMENTEU,
PER CONTINUAR FENT MAL
A LES PERSONES.

By jokin
T'HO DIUEN ELS PETITS CORSARIS